

[Kjørulff Schmidt.]

Vi har klart markeret fremskridtspartiets politik. Vi mener, at boligsikringens samfundsøkonomiske virkning er, at den fordyrer byggeriet og derved gør de samlede boligudgifter højere. Efter vor opfattelse bør hjælp til husleje ske over den almindelige socialsikring, hvorved man undgår den generelt fordyrende virkning, som boligsikringen har.

Det er derimod fuldstændig forkert, når nogle hævder, at fremskridtspartiet vil tage huslejestøtten fra pensionister og andre svagt stillede. Vi mener naturligvis under ingen omstændigheder, at boligsikringen skal tages fra de svagt stillede grupper, og vi mener heller ikke, at den kan fjernes fra den ene dag til den anden. Vores politik er, at boligsikringen må afvikles, men at det selvfølgelig må ske under to udtrykkelige forudsætninger. For det første må aftrapningen ske over en passende lang periode, f. eks. 3-4 år, og for det andet må afviklingen ikke være fuldstændig, men være indrettet på en gradvis overgang til, at boligsikring eller huslejetilskud ydes på basis af trangskriterier. Det har vi fremsat præcise forslag om i 2. samling 1973-74, da man diskuterede ændring af boligsikringsreglerne, men med den sammensætning, som folketinget i øjeblikket har, er der jo et tydeligt flertal for at udbygge skatteyderfinansierede tilskudsordninger på alle lovområder, også på dette område, så vi har ikke nogen mulighed for at trænge igennem med vore synspunkter.

Jeg vil dog gerne her under andenbehandlingen gentage et spørgsmål, som jeg i boligudvalget stillede til boligministeren under et samråd. Vi diskuterede ved den lejlighed, at boligsikringen nu omfatter omkring 200.000 lejere og et beløb på 600 mill. kr., og jeg spurgte ministeren: hvad er egentlig regeringens, og hvad er socialdemokratiets langsigtede politik på dette område? Hvad er boligministerens vision på boligsikringsområdet? Ønsker ministeren og ønsker socialdemokratiet en udbygning af boligsikringen, sådan som vi har set i de forløbne år, måske henimod en tilstand, hvor en meget væsentlig del af al husleje, måske endda al husleje, finansieres over skattebilletten, eller ønsker regeringen og socialdemokratiet på

længere sigt at komme væk fra den nuværende ordning og tilbage til regler, hvor det er trangskriterierne, der er afgørende? Det er de to grundholdninger, der kan være tale om. Jeg synes, at boligministeren, inden vi afslutter behandlingen af boligsikringsændringsforslaget, burde redegøre for sin og sit partis grundholdning, sådan at folketinget kan vurdere, hvilke tilstande det er, regeringen på meget lang sigt styrer henimod.

Til slut vil jeg blot sige, at fremskridtspartiet jo mange gange har kritiseret det urimelige i, at boligsikringsreglerne bestandig ændres. Jeg har nævnt, at det nu er tredje gang på 12 måneder, reglerne ændres. Under udvalgsarbejdet har fremskridtspartiet påpeget, at disse regler, der nu vedtages, som sædvanlig er af ringe lovteknisk lødighed, og jeg forudsiger, at disse regler kun får lov til at stå uændret i, skal vi sige højst 4-5 måneder, så vil folketinget blive nødt til at ændre dem igen. Jeg mener, at det er uacceptabelt for de mennesker, der skal leve under reglerne, og for de mennesker, der skal administrere dem, og jeg mener også, at det er uacceptabelt for folketinget. Jeg vil gerne spørge, om ministeren finder det rimeligt, at han og andre skiftende boligministre — for det er jo ikke boligminister Helge Nielsens ansvar alene — møder op i folketinget med ganske få måneders mellemrum og siger, at nu skal folketinget igen lave om på boligsikringsreglerne.

Kaj Hansen (DKP):

Den særlige grund til, at lov om boligsikring er taget op til revision nu, er, at der ikke er indført en automatisk dyrtidsregulering. I stedet for siger man, at så skal folketinget ca. én gang om året tage spørgsmålet op og prøve på at regulere satserne. Hvis man ud fra denne betragtning skal vurdere den regulering af satserne, der er gennemført i det forslag, der ligger her, så må vi sige helt ærligt, at det i virkeligheden er en nedskæring af boligsikringen med gennemsnitlig ca. 10 pct. Det er ikke så vanskeligt at finde ud af, for når man vil fastholde det samme provenu, som man har haft tidligere, på trods af at der er flere og flere, der får boligsikring, så kommer det i den sidste ende til at betyde, at der sker en nedskæring, og disse 10 pct. er jo også bl. a. det,